

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 565

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 6 august 2003

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
Decizia nr. 275 din 26 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 și ale art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală	2-4	869.	— Hotărâre pentru aprobarea Memorandumului de înțelegere dintre Guvernul României și Institutul European pentru Cooperare în Aplicarea Legii referitor la colaborarea în domeniul justiției și afacerilor interne, semnat la București la 19 martie 2003	14
Decizia nr. 278 din 1 iulie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 7 și 10 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată	5-7		Memorandum de înțelegere între Guvernul României și Institutul European pentru Cooperare în Aplicarea Legii referitor la colaborarea în domeniul justiției și afacerilor interne	14-15
Decizia nr. 279 din 1 iulie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989	7-9		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 280 din 1 iulie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (1) și (2) și ale art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	9-11	484.	— Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului privind modificarea și completarea Ordinului ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 344/2002 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind documentele necesare trecerii frontierei pentru animale vii importate în România	15-16
Decizia nr. 281 din 1 iulie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea finanțării învățământului superior	12-13	485.	— Ordin al ministrului agriculturii, pădurilor, apelor și mediului privind modificarea și completarea Ordinului ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 343/2002 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind stabilirea procedurilor controalelor veterinare la punctele de inspecție de frontieră din România asupra produselor provenite din țări terțe	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 275**

din 26 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 și ale art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Cristina Nicoară	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 și ale art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Victoria Bădrăgan (Cojocaru) în Dosarul nr. 6.278/2002 al Tribunalului București — Secția I penală.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, asistat de avocat Gheorghe Nichita, precum și Societatea Comercială „Construct S&E” — S.R.L. din București, reprezentată de avocat Angela Grecu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul autorului excepției pune concluzii de admitere, susținând oral motivele de neconstituționalitate a textelor de lege criticate, expuse în notele scrise depuse la dosar.

Reprezentantul Societății Comerciale „Construct S&E” — S.R.L. din București, apreciind că dispozițiile art. 327 alin. 3 și ale art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor constituționale invocate, solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind nefondată, invocând art. 63 alin. 2 din Codul de procedură penală, potrivit căruia „*Probele nu au valoare mai dinainte stabilită [...]*”, precum și art. 6 alin. 2 din același cod, care prevede că, „*În cursul procesului penal, organele judiciare sunt obligate să asigure părților deplina exercitare a drepturilor procesuale în condițiile prevăzute de lege și să administreze probele necesare în apărare*”. Se apreciază că art. 24 din Constituție nu este încălcat, întrucât inculpatul a avut posibilitatea audierii martorilor în timpul urmăririi penale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 februarie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 6.278/2002, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 și ale art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Victoria Bădrăgan (Cojocaru), inculpată apelantă în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea excepției susține că aceste dispoziții sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 11 referitoare la dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului și ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare. De asemenea, susține că aceleași dispoziții sunt contrare și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și celor ale art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ambele referitoare la dreptul la un proces echitabil.

În ceea ce privește dispozițiile art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, care permit instanței să ia în considerare, la pronunțarea hotărârii, depoziția dată de un martor în cursul urmăririi penale, autoarea excepției susține că acestea sunt neconstituționale în măsura în care declarația martorului nu a fost luată în prezența învinutului, a inculpatului sau a avocatului acestora ori, în lipsa lor nejustificată, dacă există dovada că au fost încunoștințați de data și ora audierii. Textul criticat încalcă dreptul la apărare consacrat în art. 24 din Constituție, precum și dreptul la un proces echitabil, garantat prin art. 6 pct. 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

La rândul lor, dispozițiile art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală sunt apreciate ca fiind neconstituționale în măsura în care permit instanței să ia act de declarația procurorului că renunță la martorii pe care i-a propus și să dispună ca martorii să nu mai fie ascultați. O asemenea renunțare — arată autoarea excepției — nu s-ar putea face fără consimțământul inculpatului, întrucât, fiind vorba de martori ai acuzării, acesta este în drept să solicite, pentru a se apăra, audierea lor.

Tribunalul București — Secția I penală, exprimându-și opinia, apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin dreptului constituțional la apărare, prevăzut în art. 24. În acest sens, arată că aceste dispoziții se aplică în situații obiective excepționale, în care martorul audiat în faza de urmărire penală nu se mai poate prezenta pentru a fi

audiat în fața instanței de judecată. Ele nu contravin dreptului constituțional la apărare, întrucât inculpatul a avut posibilitatea de a se confrunta cu martorul în faza urmăririi penale. Potrivit art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală, în cursul urmăririi penale apărătorul învinutului sau inculpatului are dreptul să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală, inclusiv la audierea martorilor. În situația în care martorul nu a fost audiat în prezența sa, apărătorul are dreptul de a solicita reaudierea acestuia, inclusiv cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală. Dacă inculpatul este nemulțumit de dispoziția instanței în aplicarea art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, poate ataca hotărârea prin căile de atac, așa cum s-a făcut în cauza în care s-a ridicat excepția, astfel că nu se poate reține încălcarea dreptului la apărare și nici dreptul la un proces echitabil prevăzut în art. 24 din Constituție și, respectiv, în art. 6 pct. 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Nici dispozițiile art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor menționate. Dispoziția instanței de judecată de a nu mai audia un martor, dacă nu mai consideră necesar, nu constituie o încălcare a dreptului la apărare al inculpatului și nu contravine normelor constituționale, fiind un atribut al instanței de a aprecia asupra utilității, concludenței și pertinentei unei probe. Și în această situație inculpatul poate contesta măsura luată de instanță, prin folosirea căilor de atac legale, astfel că dreptul fundamental la apărare nu este încălcat.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Președintele Camerei Deputaților apreciază că dispozițiile art. 327 alin. 3 și ale art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală sunt constituționale, nefiind încălcate prevederile constituționale și nici cele ale documentelor internaționale invocate. Se arată că dreptul la apărare al inculpatului, care se află în imposibilitate de a pune întrebări martorului, nu este încălcat, deoarece, pe de o parte, inculpatul a avut posibilitatea de a face aceasta în cursul urmăririi penale, când martorul a fost audiat cu respectarea dispozițiilor art. 172 alin. 1 din Codul de procedură penală, iar pe de altă parte, ar fi nejustificată neluarea în seamă a declarațiilor martorilor luate în faza urmăririi penale, inculpatul nemulțumit putând exercita căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești.

În ceea ce privește art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, care permite instanței de a renunța la audierea unor martori, se arată că acesta nu încalcă prevederile art. 11, 20 și 24 din Constituție și nici pe cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece părțile au garantat

dreptul la apărare, prin posibilitatea de a propune probe și de a renunța la ele, prin aceasta asigurându-se desfășurarea unui proces echitabil. Opțiunea instanței de a renunța la audierea unui martor, dacă aceasta este inutilă, reprezintă un atribut al instanței de a aprecia relevanța, concludența și utilitatea probelor. Inculpatul însă are, și în această situație, dreptul de a folosi căile de atac prevăzute de lege.

Guvernul consideră, de asemenea, că excepția este neîntemeiată în raport cu toate prevederile constituționale și ale pactelor și convențiilor internaționale invocate de autorul excepției. Se invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 151/2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 30/2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 329 alin. 3 din Codul de procedură penală, decizii prin care s-a statuat că dispozițiile criticate sunt constituționale. Guvernul menționează totodată că, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești. În același sens sunt invocate și prevederile art. 128 din Constituție, referitoare la căile de atac.

În același sens s-a pronunțat și **Avocatul Poporului**, care a invocat, de asemenea, Decizia Curții Constituționale nr. 151/2002. Referitor la dispozițiile art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, arată că acestea nu contravin art. 24 din Constituție, deoarece ele transpun în norme procedurale, pentru părțile din procesul penal, principiul constituțional al dreptului la apărare. Renunțarea la martorii propuși, ca și propunerea de noi martori constituie un drept al părților și al procurorului, de care aceștia dispun după cum cred de cuviință, cu obligația ca renunțarea să fie pusă în discuție și instanța să fie de acord cu aceasta. La rândul ei, instanța poate renunța la audierea unor martori, dacă constată că probele sunt complete și audierea lor ar fi inutilă. Utilitatea probelor în cadrul cercetării judecătorești este apreciată de instanță, iar față de măsura renunțării partea nemulțumită poate folosi căile de atac. În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 30/2001.

În ceea ce privește neconstituționalitatea dispozițiilor legale criticate, în raport cu prevederile art. 11 și ale art. 20 din Constituție, în corelație cu cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se arată că dispozițiile legale criticate nu opresc părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi apărate și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează procesul echitabil.

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților, Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile

părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 327 alin. 3 și ale art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 327 alin. 3: *„Dacă ascultarea vreunuia dintre martori nu mai este posibilă, instanța dispune citirea depoziției date de acesta în cursul urmăririi penale și va ține seama de ea la judecarea cauzei.”;*

— Art. 329 alin. 1 și 2: *„Procurorul și părțile pot renunța la martorii pe care i-au propus.*

După punerea în discuție a renunțării, instanța poate dispune ca martorii să nu fie ascultați, dacă audierea nu mai este necesară.”

Autorul excepției susține că dispozițiile art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care declarația martorului nu a fost luată în prezența învinutului sau inculpatului ori a avocatului acestora sau, în lipsa lor nejustificată, dacă există dovada că au fost încunoștințați de data și ora audierii. Cu privire la dispozițiile art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, autorul excepției arată că acestea sunt neconstituționale, deoarece renunțarea la martori nu s-ar putea face fără consimțământul inculpatului, întrucât, fiind vorba de martori ai acuzării, el este în drept să solicite, pentru a se apăra, audierea lor. Totodată se susține că dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor art. 24 din Constituție, referitoare la dreptul la apărare, precum și celor ale art. 20 din Constituție, cu raportare la prevederile

art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și celor ale art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Dispozițiile art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, referitoare la procedura de urmat în situația în care ascultarea martorului nu este posibilă, ca și cele ale art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, referitoare la posibilitatea renunțării la martori, nu sunt contrare nici prevederilor constituționale referitoare la dreptul la apărare și nici celor din pacte și convenții internaționale, referitoare la dreptul la un proces echitabil. În situația în care martorul nu se mai poate prezenta pentru a fi audiat în instanță, punerea în discuție și valorificarea declarației date de acesta în cursul urmăririi penale, cu respectarea dispozițiilor legale, nu poate afecta dreptul la apărare al inculpatului, deoarece acesta a avut posibilitatea să cunoască această declarație în cursul urmăririi penale, iar dacă se consideră prejudiciat, poate folosi împotriva hotărârii judecătorești căile de atac prevăzute de lege. Nu constituie o încălcare a acestui drept nici renunțarea la martori atunci când audierea acestora nu mai este necesară, instanța de judecată fiind suverană în a aprecia asupra utilității, concludenței și pertinentei unei probe. Inculpatul are dreptul, și în acest caz, de a ataca, potrivit legii, hotărârea instanței, atunci când se consideră prejudiciat. Legea prevede, așadar, toate garanțiile procesuale pentru realizarea dreptului la apărare al inculpatului, iar dispozițiile legale criticate nu numai că nu contravin, dar contribuie la realizarea acestui drept.

Criticile de neconstituționalitate fiind neîntemeiate, excepția urmează să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și (6) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. (3) și ale art. 329 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Victoria Bădrăgan (Cojocar) în Dosarul nr. 6.278/2002 al Tribunalului București — Secția I penală.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 278

din 1 iulie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 7 și 10 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 7 și 10 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transilvania” — S.A. Ghimbav în Dosarul nr. 13.829/2002 al Judecătoriei Brașov.

La apelul nominal este prezentă Societatea Comercială „Transilvania” — S.A. Ghimbav, prin avocat Florea Maican și consilier juridic Viorel Opreș, lipsind Valerica Savin, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Avocatul autorului excepției solicită admiterea excepției pentru aceleași motive pe care le-a invocat în fața instanței de judecată. Depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale prin care s-a statuat că textele ce fac obiectul excepției sunt constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 ianuarie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 13.829/2002, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 7 și 10 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transilvania” — S.A. Ghimbav.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 1, 7 și 10 din Legea nr. 85/1992, republicată, contravin prevederilor art. 16, 41, 134 și 135 din Constituție.

În opinia autorului excepției, bunurile dobândite în procesul de privatizare au devenit obiect al proprietății private, statul neavând un drept de dispoziție asupra lor, acestuia din urmă revenindu-i obligația de a ocroti proprietatea în

mod egal, indiferent de titular. Posibilitatea recunoscută statului de a dispune înstrăinarea unor bunuri care nu-i aparțin echivalează cu intervenția statului în raporturile de drept privat, ceea ce are ca efect o inadmisibilă restrângere a domeniului libertății și siguranței contractelor, incompatibilă cu conceptul de economie de piață.

Se mai susține că dispozițiile criticate contravin art. 16, 41 și 135 din Constituție, prin aceea că, deși proprietatea este ocrotită în mod egal, indiferent de titular, egalitatea este înfrântă, deoarece se acordă un regim de favoare chiriașilor cumpărători în dauna proprietății private a societăților comerciale.

Instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Guvernul apreciază că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale. Este invocată în acest sens jurisprudența Curții, care, prin Decizia nr. 40 din 14 martie 2000 și prin Decizia nr. 164 din 22 mai 2001, a statuat că dispozițiile art. 7 din Legea nr. 85/1992, republicată, sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Excepția are ca obiect dispozițiile art. 1, 7 și 10 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, al căror conținut este următorul:

— Art. 1: „*Locuințele construite din fondurile statului pot fi cumpărate de titularii contractelor de închiriere, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație și ale prezentei legi.*

Sunt exceptate de la prevederile alin. 1 locuințele care depășesc suprafețele maxime prevăzute în actele normative în baza cărora s-au executat locuințele din fondurile statului și din fondurile unităților economice și bugetare de stat, precum și cele care prezintă, la data vânzării, finisaje superioare, echivalente unor lucrări de artă sau ornamentale deosebite, sau care

beneficiază de dotări speciale, cum ar fi: piscină, saună, seră, cramă, bar-vinotecă, cameră frigorifică sau altele asemenea.

De asemenea, sunt exceptate locuințele de protocol care au servit sau servesc demnitarilor sau altor persoane alese sau numite în funcții drept locuințe pe durata exercitării funcției, chiar dacă acestea sunt scoase ulterior din evidența locuințelor de protocol.“

— Art. 7: „Locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, altele decât locuințele de intervenție, vor fi vândute titularilor contractelor de închiriere, la cererea acestora, cu plata integrală sau în rate a prețului, în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi.

De asemenea, vor fi vândute la cerere, în condițiile prevederilor alin. 1 și cu respectarea dispozițiilor art. 1 alin. 3, titularilor de contracte de închiriere și locuințele care înainte de 6 martie 1945 au aparținut regiilor autonome, instituțiilor și societăților cu capital de stat, mixt sau privat, care și-au încetat existența după această dată sau, după caz, au devenit, prin reorganizare, unități economice sau bugetare de stat.

Locuințele care înainte de 6 martie 1945 au aparținut societăților cu capital privat sau mixt vor fi vândute în condițiile de evaluare, de achitare integrală sau în rate a prețului și de exceptare de la vânzare, prevăzute în Legea nr. 112/1995.

Evaluarea și vânzarea locuințelor prevăzute la alin. 1 și 2 și la art. 1 alin. 1, pentru care nu s-au încheiat contracte de vânzare-cumpărare până la data intrării în vigoare a prezentei legi, se vor face în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, completate cu prevederile referitoare la coeficientii de uzură din Decretul nr. 93/1997, la un preț indexat în funcție de creșterea salariului minim brut pe țară la data cumpărării, față de cel existent la data intrării în vigoare a Legii nr. 85/1992.

Art. 1 alin. 2 se aplică în mod corespunzător.

Beneficiază de prevederile alin. 1 și chiriașii care nu sunt angajații unităților proprietare.

Locuințele de intervenție, în sensul prezentei legi, sunt cele destinate cazării personalului unităților economice sau bugetare care, prin contractul de muncă, îndeplinește activități sau funcții ce necesită prezența, permanentă sau în caz de urgență, în cadrul unităților. Aceste locuințe nu se vând.

Unitățile economice sau bugetare pot să dețină și să construiască din fonduri proprii locuințe de serviciu, destinate închirierii salariaților acestora, cu contract de închiriere accesoriu la contractul de muncă. Modul de administrare și eventuala înstrăinare a acestor locuințe se vor stabili de consiliile de administrație, respectiv de conducerile unităților.

Locuințele de serviciu din mediul rural, destinate personalului medical, didactic, altor specialiști sau personalului Ministerului de Interne, nu se vând.“

— Art. 10: „În cazul în care într-o clădire sunt mai multe locuințe și spații cu altă destinație, o dată cu dreptul de proprietate asupra acestora se dobândește și dreptul de proprietate pe cote-părți de construcții și instalații, precum și asupra dotărilor care, prin natura lor, nu se pot folosi decât în comun.

Dreptul de proprietate prevăzut la alin. 1 se dobândește indiferent de tronsonul, scara sau etajul la care sunt situate locuința și spațiul cu altă destinație.

Dreptul de proprietate prevăzut la alin. 1 se dobândește și asupra terenului aferent clădirii, așa cum a fost determinat prin

autorizația de construire sau prin fișele tehnice de măsurători ale terenului aferent clădirii.

Pentru persoanele care dobândesc locuințele în condițiile Decretului-lege nr. 61/1990 și ale prezentei legi, atribuirea terenului se face în condițiile art. 36 alin. 2 din Legea nr. 18/1991.

Persoanele care nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor în România vor primi, sub formă de concesiune, cotele de terenuri aferente, pe toată durata existenței clădirii.

Dreptul de proprietate prevăzut la alin. 1, 3 și 4 se determină pe cote, proporțional cu suprafața construită a locuințelor și a spațiilor cu altă destinație.“

Asupra constituționalității dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 85/1992, republicată, Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, cum ar fi, de exemplu: Decizia nr. 10 din 8 martie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 5 mai 1994, Decizia nr. 46 din 23 martie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 29 aprilie 1999, Decizia nr. 40 din 14 martie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 1 iunie 2000.

S-a apreciat în soluția dată de Curte, în sensul constituționalității textului art. 7 din legea menționată, că prin aceste prevederi a fost consacrată „o normă de justiție socială, întrucât s-a dat posibilitatea chiriașilor să cumpere locuințele la construirea cărora au participat direct sau indirect în vechiul sistem statal-juridic“. În cazul privatizării unităților din ale căror fonduri a fost construită locuința ce a făcut obiectul vânzării, obligația de vânzare către chiriași, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992, este — astfel cum a statuat Curtea Constituțională — o obligație *in rem*, deci în considerarea obiectului (locuința construită din fondurile unității economice sau bugetare), iar nu o obligație *in personam*, care ar fi avut în considerare societatea comercială ce a luat naștere pe calea privatizării.

Atât soluțiile, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 10 din Legea nr. 85/1992, republicată, Curtea constată, de asemenea, că acestea nu contravin prevederilor constituționale invocate. Aceste texte nu prevăd o expropriere, ci o trecere în proprietatea deținătorilor de locuințe, foști chiriași ai acestora, a locuințelor și a terenurilor aferente acestor locuințe dobândite prin cumpărare de la unitățile economice sau bugetare de stat, atribuirea terenurilor făcându-se integral sau proporțional cu cota-parte din dreptul de proprietate asupra construcției respective.

De altfel, și asupra constituționalității alin. 4 al art. 10 Curtea s-a pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 164 din 22 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 23 august 2001, Decizia nr. 324 din 27 noiembrie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 5 februarie 2002, și Decizia nr. 270 din 22 octombrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 879 din 6 decembrie 2002, statuând că dispozițiile art. 10 alin. 4 din Legea nr. 85/1992, republicată, sunt constituționale.

Atât soluțiile, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 7 și 10 din Legea nr. 85/1992 privind vânzarea de locuințe și spații cu altă destinație construite din fondurile statului și din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, republicată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transilvania” — S.A. Ghimbav în Dosarul nr. 13.829/2002 al Judecătorei Brașov.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iulie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 279

din 1 iulie 2003

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (3)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Primăria Comunei Mănăstirea Cașin în Dosarul nr. 01/2003 al Tribunalului Bacău — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, întrucât apreciază că prevederile de lege criticate nu contravin textelor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 01/2003, **Tribunalul Bacău — Secția civilă a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de intimata Primăria Comunei Mănăstirea Cașin într-o cauză civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că din prevederile de lege criticate rezultă că primăria este deținătoarea imobilelor ce fac obiectul retrocedării în natură sau prin echivalent, iar primarii dispun restituirea lor. Se consideră că prin această reglementare se încalcă prevederile constituționale ale art. 120, referitoare la autoritățile comunale și orașenești, și ale art. 135 alin. (5), potrivit cărora bunurile proprietate publică sunt inalienabile. De asemenea, se susține că textele de lege criticate sunt în contradicție cu art. 91 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, din care rezultă că primăria este o structură funcțională cu activitate permanentă, care duce la îndeplinire hotărârile consiliului local și dispozițiile primarului; prin urmare, primăria nu este nici autoritate publică și nici persoană juridică, nu are buget propriu, nu are calitate procesuală activă sau pasivă, primarul reprezentând comuna, nu primăria. Mai mult, se arată că, potrivit art. 125 din Legea nr. 215/2001, doar consiliile locale pot hotărî cu privire la înstrăinarea bunurilor ce aparțin domeniului public sau privat al comunei, orașului, municipiului, primarul neputând emite dispoziție în acest sens.

Tribunalul Bacău — Secția civilă apreciază că excepția ridicată este întemeiată. În acest sens se arată că din redactarea art. 20 alin. (3) al Legii nr. 10/2001 rezultă că

primarul are atribuții de autoritate publică exclusivă, și anume hotărăște singur asupra modalității de restituire a imobilelor ce fac obiectul acestui act normativ, respectiv dacă sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea măsurilor reparatorii. Or, potrivit dispozițiilor art. 125 din Legea nr. 215/2001, doar consiliile locale pot hotărî cu privire la înstrăinarea bunurilor ce aparțin domeniului public și privat al comunei. De altfel, potrivit art. 91 din Legea nr. 215/2001, primăria este o structură funcțională ce duce la îndeplinire hotărârile consiliului local, emise în exercitarea atribuțiilor prevăzute de lege, atribuții printre care se numără și cele prevăzute în art. 38 lit. f), g) și h) din Legea nr. 215/2001: „administrează domeniul public și privat al comunei”, „hotărăște darea în administrare, concesiune sau închiriere a bunurilor proprietate publică a comunei sau orașului, precum și a serviciilor de interes local” și „hotărăște vânzarea, concesiunea sau închirierea bunurilor proprietate privată a comunei sau orașului, după caz, în condițiile legii”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, arătând că nu este vorba despre restituirea unor imobile aflate în proprietatea primăriilor, ci despre imobile situate în raza teritorială a acestora. Totodată arată că atribuția acordată primarului prin prevederea legală criticată reprezintă o aplicare a dispozițiilor art. 68 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, potrivit căreia primarul îndeplinește și alte atribuții prevăzute de lege sau de alte acte normative, precum și însărcinările date de consiliul local, iar potrivit alin. (1) lit. v) al aceluiași articol, primarul răspunde și de inventarierea și administrarea bunurilor care aparțin domeniului public și domeniului privat al comunei sau al orașului și în vederea exercitării acestor atribuții emite dispoziții motivate de restituire în natură sau prin echivalent a imobilelor deținute de unitățile administrației publice locale.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că primarul emite dispoziția de retrocedare a imobilelor în calitate sa de reprezentant al statului, calitate ce decurge dintr-o lege specială, și nu în calitate de reprezentant al administrației publice locale. Consideră că nici critica referitoare la încălcarea art. 135 alin. (5) din Constituție nu este fundamentată, deoarece Legea nr. 10/2001 este o lege organică, căreia însăși Legea fundamentală îi atribuie competența de a reglementa acest domeniu al proprietății; mai mult, se arată că posibilitatea de a revendica imobilele aparținând domeniului public sau privat al statului este determinată de condițiile în care acestea au intrat în proprietatea statului, adică în mod abuziv, iar problema determinării concrete a bunurilor ce fac obiectul retrocedării este de competența exclusivă a legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și cel al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 20 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, prevederi care au următorul cuprins: „*În cazul primăriilor restituirea în natură sau prin echivalent către persoana îndreptățită se face prin dispoziția motivată a primarilor, respectiv a primarului general al municipiului București.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste dispoziții de lege contravin prevederilor art. 120 și ale art. 135 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora:

— Art. 120: „(1) *Autoritățile administrației publice, prin care se realizează autonomia locală în comune și în orașe, sunt consiliile locale alese și primarii aleși, în condițiile legii.*

(2) *Consiliile locale și primarii funcționează, în condițiile legii, ca autorități administrative autonome și rezolvă treburile publice din comune și din orașe.*

(3) *Autoritățile prevăzute la alineatul (1) se pot constitui și în subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor.*”

— Art. 135 alin. (5): „*Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele: în esență, se critică modul în care Legea nr. 10/2001 enumeră limitativ, în art. 16, categoriile de imobile ce nu se retrocedază, fără a include și imobilele din domeniul public al statului, încălcându-se în acest fel art. 135 alin. (5) din Constituție. Sub acest aspect, prin Decizia nr. 43 din 7 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 14 februarie 2001, cu prilejul soluționării sesizării de neconstituționalitate a unor dispoziții din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, Curtea, pronunțându-se asupra dispozițiilor art. 20 alin. (1), prin raportare la art. 135 din Constituție, a statuat că acestea nu conțin nici o prevedere expresă care să vină în contradicție cu textul constituțional invocat ca fiind încălcat. Prin acea decizie s-a mai reținut că „nedeterminarea concretă a bunurilor ce pot constitui obiect al reparațiilor, prin restituirea în natură sau în echivalent, nu poate face obiectul controlului de neconstituționalitate, fiind o problemă de legiferare ce cade în competența exclusivă a legiuitorului. În orice caz, dispozițiile art. 20 și ale art. 24 din lege nu vor putea fi aplicate decât în concordanță cu prevederile art. 135 și ale art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, precum și cu prevederile Legii nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din

24 noiembrie 1998". Cele statuate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale. Mai mult, având în vedere dispozițiile art. 2 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea a statuat, în mod constant, că nu se poate substitui legiuitorului pentru completarea sau modificarea reglementărilor adoptate, întrucât, conform dispozițiilor art. 58 alin. (1) din Constituție, Parlamentul este „(...) *unica autoritate legiuitoare a țării*”. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 130 din 13 octombrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 9 decembrie 1998.

Curtea nu poate reține nici susținerile referitoare la încălcarea art. 120 din Constituție, privind autoritățile comunale și orășenești. Art. 20 alin. (3) din lege stabilește că imobilele aflate în raza teritorială a primăriilor se restituie în natură sau prin echivalent, prin dispoziția motivată a primarilor, respectiv a primarului general al municipiului

București, iar textul constituțional invocat dispune cu privire la autonomia locală în comune și orașe, care se realizează, în condițiile legii, prin două autorități, consiliul local și primarul, și consacră noțiunea de subdiviziune administrativ-teritorială pentru orașele care fac parte din categoria municipiilor.

În sfârșit, în ceea ce privește critica referitoare la neconcordanța dintre textul de lege ce face obiectul excepției de neconstituționalitate și prevederile art. 19, 91, art. 38 lit. f) și ale art. 125 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, Curtea constată că nu este competentă să se pronunțe. În jurisprudența sa constantă, de exemplu prin Decizia nr. 156 din 12 octombrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 10 din 12 ianuarie 2000, Curtea a statuat că, având în vedere dispozițiile art. 58 alin. (1) din Constituție, numai autoritatea legiuitoare are competența de a asigura coordonarea legislației și de a elimina eventualele necorelări existente în sistemul legislativ.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, excepție ridicată de Primăria Comunei Mănăstirea Cașin în Dosarul nr. 01/2003 al Tribunalului Bacău — Secția civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iulie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 280

din 1 iulie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (1) și (2) și ale art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Mădălina Ștefania Diaconu	— magistrat-asistent

și ale art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „European Cargo România” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 18.478/2002 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal răspunde partea Societatea Comercială „Bravalis Transport” — S.R.L. din Brașov, prin avocat, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (1) și (2)

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 194C/2003. La apelul nominal în acest dosar răspunde partea Societatea Comercială „Carom” — S.A. din Onești, prin consilier juridic, fiind lipsă autorul excepției, Societatea

Comercială „Baril“ — S.A. din Craiova, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Din oficiu, Curtea pune în discuție problema conexării celor două dosare, având în vedere identitatea de obiect a acestora.

Reprezentanții Societății Comerciale „Bravalis Transport“ — S.R.L. din Brașov și Societății Comerciale „Carom“ — S.A. din Onești, precum și reprezentantul Ministerului Public arată că sunt de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, coroborat cu art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 194C/2003 la Dosarul nr. 192C/2003, care a fost primul înregistrat.

Având cuvântul, reprezentantul părții Societatea Comercială „Bravalis Transport“ — S.R.L. din Brașov pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând în acest sens că scopul Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 este acela de a da eficiență procesului de recuperare a creditului printr-o procedură de urgență, lipsită de formalism și care respectă principiile celerității și siguranței creditului.

Reprezentantul părții Societatea Comercială „Carom“ — S.A. din Onești solicită, de asemenea, respingerea excepției ridicate, arătând că există o bogată jurisprudență a Curții Constituționale, prin care s-a constatat că procedura somației de plată este în deplină conformitate cu dispozițiile Legii fundamentale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 317/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 930 din 19 decembrie 2002.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierile din 26 februarie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 18.478/2002, respectiv din 4 decembrie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 1.082/2002, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială, respectiv Tribunalul Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (1) și (2) și ale art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001**, excepție ridicată de Societatea Comercială „European Cargo România“ — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect o cerere în anulare, respectiv de Societatea Comercială „Baril“ — S.A. din Craiova într-o cauză având ca obiect o cerere pentru emiterea ordonanței cu somația de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că dispozițiile din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, criticate prin excepție, sunt contrare prevederilor art. 16 și 24 din Constituție, deoarece „permit instanței de judecată să soluționeze o cauză fără a-și exercita obligația de aflare a adevărului, doar pe baza susținerilor subiective ale creditoarei, fără ca debitoarea să poată administra probe în apărare“. Se apreciază că apărarea exercitată pe calea acțiunii în anulare, o cale de atac în realitate, nu poate fi destul de eficientă. De asemenea, ordonanța încalcă prevederile art. 20 alin. (2) din Constituție, fiind în neconcordanță cu art. 6 alin. (1) din Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât nu asigură un proces echitabil pentru toate părțile.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, întrucât procedura somației de plată este instituită în vederea recuperării cu celeritate a creanțelor care îndeplinesc cumulativ condițiile privind caracterul cert, lichid și exigibil, potrivit art. 379 din Codul de procedură civilă. În cadrul acestei proceduri speciale este respectat dreptul la apărare al ambelor părți, iar cererea în anulare este o cale specială, instituită doar în favoarea debitorului, în cadrul căreia el își poate exercita fără îngrădiri dreptul la apărare, inclusiv calea de atac a recursului.

Tribunalul Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că dispozițiile legale criticate „nu sunt constituționale, deoarece judecata între părți se asigură pe baza înscrisurilor depuse la dosar, care trebuie să îndeplinească condițiile cumulativ prevăzute de art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, în caz contrar urmând ca speța să fie soluționată pe calea dreptului comun“.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Președintele Camerei Deputaților apreciază că dispozițiile legale criticate prin excepția de neconstituționalitate sunt constituționale. „Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 oferă debitorului suficiente căi de a se apăra, în toate fazele judecătii, în deplină concordanță cu prevederile art. 24 din Constituție.“ În același sens s-a pronunțat în mod constant și Curtea Constituțională, spre exemplu prin deciziile nr. 72/2002 și nr. 317/2002.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată în acest sens că reglementarea criticată a fost elaborată pentru a oferi creditorilor o procedură rapidă și mai puțin costisitoare în vederea obținerii titlurilor executorii, iar scopul acestei reglementări „este de a simplifica demersul jurisdicțional și de a asigura celeritatea soluționării litigiilor și nicidecum acela de a complica procedura sau de a încălca anumite drepturi consacrate constituțional“. Constituționalitatea dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 5/2001 a fost constatată și prin Decizia Curții Constituționale nr. 317/2002. De altfel, alin. (1) al art. 4 din ordonanță a fost abrogat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2002.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților și cel al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (1) și (2) și ale art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 295/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 380 din 5 iunie 2002. Aceste dispoziții au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1): „*Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însoțit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.*”;

— Art. 4 alin. (1): abrogat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 142/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 5 noiembrie 2002;

— Art. 4 alin. (2): „*În toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată.*”;

— Art. 8 alin. (3): „*Cererea în anulare se depune la instanța unde funcționează judecătorul care a dat ordonanța. Această, dacă nu constată propria competență, va trimite dosarul instanței competente potrivit alin. (2).*”

Potrivit susținerilor autorilor excepției, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 16 și ale art. 24 din Constituție, conform cărora:

— Art. 16 alin. (2): „*Nimeni nu este mai presus de lege.*”;

— Art. 24: „*(1) Dreptul la apărare este garantat.*

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.”

De asemenea, s-a invocat de către partea Societatea Comercială „Baril” — S.A. din Craiova și încălcarea art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 31 mai 1994, potrivit cu care „*Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod*

public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. [...]”

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, cu raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

Curtea Constituțională a fost sesizată cu numeroase excepții privind neconstituționalitatea Ordonanței Guvernului nr. 5/2001, dar a respins toate acele excepții, constatând că atât ordonanța criticată, în ansamblul ei, cât și diferitele dispoziții ale sale sunt constituționale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 317 din 19 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 930 din 19 decembrie 2002).

Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 reglementează o procedură specială, simplificată și accelerată pentru recuperarea creanțelor al căror caracter cert, lichid și exigibil rezultă din înscrisuri, singurele dovezi care se administrează în cadrul acestei proceduri, în afară de lămuririle și explicațiile date de către părți. Ordonanța privind somația de plată nu are autoritate de lucru judecat, cu privire la fondul raporturilor juridice dintre părți.

Abrogarea alin. (1) al art. 4, care prevedea posibilitatea soluționării cererii pentru emiterea ordonanței cu somația de plată și fără citarea părților, și reglementarea în alin. (2) al aceluiași articol a obligativității citării au drept scop asigurarea pentru ambele părți a exercițiului dreptului la apărare în condiții identice.

Mijloacele procedurale puse la îndemâna părților diferă tocmai datorită caracterului special al procedurii, fără ca prin aceasta să se instituie vreo discriminare, fără ca una dintre părți să fie privilegiată, iar cealaltă dezavantajată.

Exercitarea dreptului la apărare de către debitor este asigurat și prin reglementarea în art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 a posibilității de a formula cerere în anulare împotriva ordonanței prin care judecătorul a admis, integral sau în parte, cererea creditorului.

De altfel, toate reglementările cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 sunt norme de procedură, iar, potrivit dispozițiilor art. 125 alin. (3) din Constituție, „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.*”

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (3) și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), ale art. 4 alin. (1) și (2) și ale art. 8 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „European Cargo România” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 18.478/2002 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială, respectiv de Societatea Comercială „Baril” — S.A. din Craiova în Dosarul nr. 1.082/2002 al Tribunalului Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iulie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 281

din 1 iulie 2003

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 4
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001
privind unele măsuri pentru îmbunătățirea finanțării învățământului superior**

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Mădălina Ștefania Diaconu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea finanțării învățământului superior, excepție ridicată de Fundația Universitară pentru Integrare Europeană a Universității Româno-Germane din Sibiu în Dosarul nr. 482/2003 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii de amânare a judecării cauzei, în vederea pregătirii apărării, depusă de partea Ministerul Finanțelor Publice la data de 17 iunie 2003.

Președintele pune în discuție cererea înregistrată la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public se opune acordării unui termen, deoarece de la data depunerii cererii de amânare până la termen a trecut suficient timp în care partea își putea pregăti apărarea.

Curtea, deliberând, respinge cererea de amânare a judecării cauzei.

Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă. Arată că excepția de neconstituționalitate a art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001 a fost deja admisă de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 176 din 6 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 9 iunie 2003, iar critica referitoare la art. 4 din același act normativ a rămas, în consecință, fără obiect.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 martie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 482/2003, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001**, excepție ridicată de Fundația Universitară pentru Integrare Europeană a Universității Româno-Germane din Sibiu într-o cauză de contencios administrativ, în contradictoriu cu Ministerul Educației și Cercetării și cu Ministerul Finanțelor Publice.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 1 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001, prin obligarea instituțiilor de învățământ particulare să verse la bugetul de stat o taxă în cuantum de 10% din veniturile realizate din toate taxele percepute în procesul de învățământ de la studenți, urmând ca sumele vărsate să fie utilizate pentru susținerea investițiilor și a activităților de întreținere și de reparare a căminelor studențești, sunt contrare prevederilor art. 16 alin. (1), art. 32 alin. (5) și (6), art. 41 alin. (1) și (2), art. 53 alin. (2) și ale art. 134 alin. (2) lit. a) și c) din Constituție.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, întrucât prin dispozițiile legale criticate „s-a stabilit cadrul legal pentru asigurarea egalității de șanse studenților din învățământul particular, știut fiind că pentru oricare dintre studenți locul de cazare reprezintă o problemă majoră“, iar dispozițiile ordonanței de urgență se încadrează în reglementările generale din Legea învățământului nr. 84/1995.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că stabilirea, pentru instituțiile de învățământ superior particulare, a obligației prevăzute de dispozițiile criticate nu poate fi considerată ca un transfer de proprietate sau ca o confiscare, cum susține autorul excepției, ci ca o sarcină fiscală, având ca temei constituțional dispozițiile art. 136 alin. (1) din Constituție. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 32 alin. (6) din Constituție, consideră că autonomia universitară trebuie să funcționeze în cadrul legal instituit, conform art. 32 alin. (5) din Legea fundamentală, potrivit căruia „instituțiile de învățământ,

inclusiv cele particulare, se înființează și își desfășoară activitatea în condițiile legii“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea finanțării învățământului superior, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831 din 21 decembrie 2001, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 1: *„Instituțiile de învățământ superior particulare au obligația să verse la bugetul de stat o taxă în cuantum de 10% din veniturile realizate din încasarea taxelor de școlarizare, admiteri, înmatriculări, repetarea examenelor și a altor forme de verificare, precum și a celorlalte taxe percepute în procesul de învățământ de la studenți.“*

— Art. 4: *„Sumele prevăzute la art. 1—3 se utilizează pentru susținerea investițiilor, activităților de întreținere și de reparare a căminelor studențești.“*

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (3) și al art. 25 alin. (1) și (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 174/2001 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea finanțării învățământului superior, excepție ridicată de Fundația Universitară pentru Integrare Europeană a Universității Româno-Germane din Sibiu în Dosarul nr. 482/2003 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iulie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mădălina Ștefania Diaconu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI**

H O T Ă R Ă R E
pentru aprobarea Memorandumului de înțelegere
dintre Guvernul României și Institutul European
pentru Cooperare în Aplicarea Legii referitor la colaborarea
în domeniul justiției și afacerilor interne,
semnat la București la 19 martie 2003

În temeiul art. 107 din Constituție și al art. 5 alin. 1 din Legea nr. 4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor, cu completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Memorandumul de înțelegere dintre Guvernul României și Institutul European pentru Cooperare în Aplicarea Legii referitor la colaborarea în domeniul justiției și afacerilor interne, semnat la București la 19 martie 2003.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
 p. Ministrul afacerilor externe,
Cristian Diaconescu,
 secretar de stat
 Ministrul administrației și internelor,
Ioan Rus
 Ministrul justiției,
Rodica Mihaela Stănoiu
 Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 17 iulie 2003.
 Nr. 869.

MEMORANDUM DE ÎNȚELEGERE
între Guvernul României și Institutul European pentru Cooperare în Aplicarea Legii
referitor la colaborarea în domeniul justiției și afacerilor interne

Guvernul României și Institutul European pentru Cooperare în Aplicarea Legii, denumite în continuare *părți*, conștiente de importanța cooperării internaționale în domeniul justiției și afacerilor interne, având în vedere angajamentele asumate de Guvernul României în contextul aderării la Uniunea Europeană, acquisul comunitar în domeniul justiției și afacerilor interne, conform prevederilor art. 9 din Statutul modificat al Institutului European pentru Cooperare în Aplicarea Legii, dorind să contribuie la dezvoltarea spațiului de libertate, securitate și justiție în Europa, convin următoarele:

ARTICOLUL 1

Părțile înțeleg să acționeze împreună și în mod concertat pentru a sprijini integrarea europeană a României, dezvoltarea cooperării și a practicilor de aplicare a legii în regiune, în conformitate cu legislația română în vigoare.

ARTICOLUL 2

Principalele obiective ale cooperării bilaterale sunt:
 a) construcția instituțională — reforma în domeniul aplicării legii și organizarea judiciară;
 b) managementul integrat al frontierelor;

c) aplicarea acquisului în domeniul justiției și afacerilor interne, în special a acquisului Schengen;

d) politica comunitară privind modul de abordare multidisciplinar, precum și noile forme de politică socială.

ARTICOLUL 3

Părțile se angajează să depună toate eforturile pentru a identifica resursele necesare realizării scopurilor prezentului memorandum de înțelegere și pentru a promova rezultatele sale.

Institutul European pentru Cooperare în Aplicarea Legii va asigura:

a) punerea la dispoziție a documentației, consultanței, publicațiilor și rezultatelor cercetării aplicate în materie;

b) sprijin pentru organizarea de seminarii, ateliere și alte acțiuni similare;

c) sprijin pentru asigurarea participării personalului desemnat de Guvernul României la cursuri de specialitate în Uniunea Europeană;

d) acordarea de asistență pentru realizarea proiectelor convenite de către părți.

Guvernul României va asigura:

a) sprijin pentru organizarea de seminarii, ateliere și alte acțiuni similare;

b) punerea la dispoziție a personalului calificat pentru executarea proiectelor convenite;

c) punerea în practică și valorificarea rezultatelor proiectelor realizate în comun.

ARTICOLUL 4

Pentru punerea în aplicare a prezentului memorandum de înțelegere, părțile vor coopera nemijlocit, cu respectarea legislației naționale aplicabile, și, în funcție de necesități, vor putea coopta și alte instituții de specialitate.

ARTICOLUL 5

Activitățile pentru aplicarea prezentului memorandum de înțelegere se convin de către părți, prin adoptarea unui

Pentru Guvernul României,
Alexandru Fărcaș,
secretar de stat

plan comun anual, și se realizează în limita alocațiilor bugetare disponibile pentru fiecare dintre ele.

ARTICOLUL 6

Repartizarea și suportarea cheltuielilor aferente aplicării prezentului memorandum de înțelegere se realizează pe principiul reciprocității, dacă nu se convine altfel.

ARTICOLUL 7

Prezentul memorandum de înțelegere se încheie pentru o perioadă de un an de la data semnării. Valabilitatea sa se prelungește în mod automat pentru o nouă perioadă de un an, dacă nici una dintre părți nu își face cunoscută, în scris, intenția de a-l denunța, cu 30 de zile înainte de expirarea acestei perioade.

ARTICOLUL 8

Prezentul memorandum de înțelegere poate fi modificat și completat prin acordul scris al părților.

ARTICOLUL 9

Orice divergență privind aplicarea și interpretarea acestui memorandum de înțelegere se soluționează prin consultări între părți.

Semnat la București la 19 martie 2003, în două exemplare originale, fiecare în limbile română și engleză, toate textele fiind egal autentice.

Pentru Institutul European pentru Cooperare în Aplicarea Legii,
Otto von der Gablentz,
președintele Consiliului Administrativ

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR, APELOR ȘI MEDIULUI

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 344/2002 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind documentele necesare trecerii frontierei pentru animale vii importate în România

Având în vedere prevederile art. 31 alin. 1 din Legea sanitară veterinară nr. 60/1974, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 739/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului,

văzând Referatul de aprobare nr. 154.578/2003, întocmit de Agenția Națională Sanitară Veterinară,

ministrul agriculturii, pădurilor, apelor și mediului emite următorul ordin:

Art. I. — Articolul 4 din Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 344/2002 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind documentele necesare trecerii frontierei pentru animale vii importate în România, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 19 septembrie 2002, se modifică și se completează după cum urmează:

„Art. 4. — (1) Prezentul ordin se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare la data de 1 ianuarie 2007.

(2) De la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentului ordin Agenția Națională Sanitară Veterinară, prin decizii, va lua măsuri de implementare graduală, astfel ca la data intrării în vigoare a prezentului

ordin, conform prevederilor alin. (1), dispozițiile acestuia să fie aplicabile.“

Art. II. — Direcțiile sanitare veterinare județene și a municipiului București, precum și punctele de inspecție de frontieră vor lua măsuri pentru aplicarea și respectarea prevederilor prezentului ordin.

Ministrul agriculturii, pădurilor, apelor și mediului,
Ilie Sârbu

București, 24 iulie 2003.
Nr. 484.

Art. III. — Agenția Națională Sanitară Veterinară și institutele centrale de specialitate vor controla modul de îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

MINISTERUL AGRICULTURII, PĂDURILOR, APELOR ȘI MEDIULUI

O R D I N

privind modificarea și completarea Ordinului ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 343/2002 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind stabilirea procedurilor controalelor veterinare la punctele de inspecție de frontieră din România asupra produselor provenite din țări terțe

Având în vedere prevederile art. 31 alin. 1 din Legea sanitară veterinară nr. 60/1974, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 739/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului, văzând Referatul de aprobare nr. 154.579/2003, întocmit de Agenția Națională Sanitară Veterinară,

ministrul agriculturii, pădurilor, apelor și mediului emite următorul ordin:

Art. I. — Articolul 4 din Ordinul ministrului agriculturii, alimentației și pădurilor nr. 343/2002 pentru aprobarea Normei sanitare veterinare privind stabilirea procedurilor controalelor veterinare la punctele de inspecție de frontieră din România asupra produselor provenite din țări terțe, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 22 noiembrie 2002, se modifică și se completează după cum urmează:

„Art. 4. — (1) Prezentul ordin se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare la data de 1 ianuarie 2007.

(2) De la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a prezentului ordin Agenția Națională Sanitară

Veterinară, prin decizii, va lua măsuri de implementare graduală, astfel ca la data intrării în vigoare a prezentului ordin, conform prevederilor alin. (1), dispozițiile acestuia să fie aplicabile.“

Art. II. — Direcțiile sanitare veterinare județene și a municipiului București, precum și punctele de inspecție de frontieră vor lua măsuri pentru aplicarea și respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. III. — Agenția Națională Sanitară Veterinară și institutele centrale de specialitate vor controla modul de îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul agriculturii, pădurilor, apelor și mediului,
Ilie Sârbu

București, 24 iulie 2003.
Nr. 485.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro